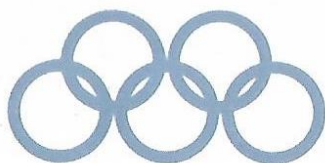
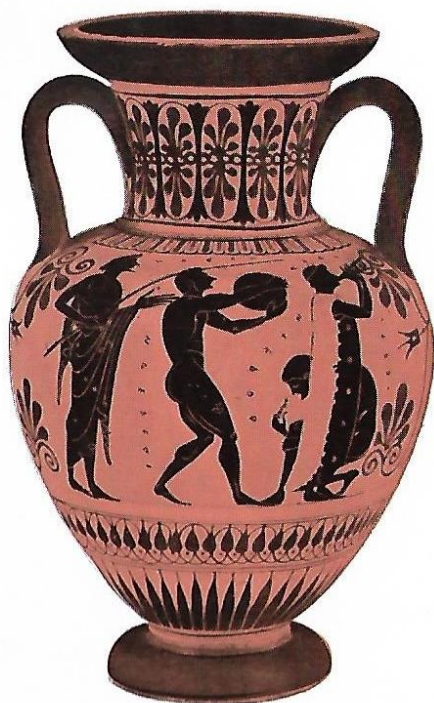

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

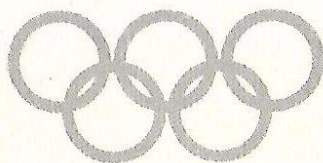

ΣΕΙΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

XVII ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ 1960

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

ΣΕΙΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

XVII ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ 1960

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΝ ἐνεφανίσθη τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν του μορφὴν. Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Κρονίου Δόφου ἢ εὐγενῆς ἄμιλλα τῶν Πανελλήνων ἔφθασεν εἰς τὰ ὕψη μιᾶς θρησκείας καὶ ἐδημιούργησε συγχρόνως μίαν ἐξαιρετον Σχολὴν ἀγωγῆς τῆς νεότητος. Εἰς τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε τὸν Θεόν, ὁ Φειδίας ἐδημιούργησε τὸ περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός :

« Ἡ Θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ εἰκόνα
δείξων, Φειδία, ἢ σὺ γ' ἔβης τὸν Θεὸν ὀφόμενος ».

Φίλιππος ὁ Θεσσαλονικεὺς.

Ἡ Ὀλυμπία ἐνέπνευσε πολλοὺς ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Πίνδαρος θεωρεῖ ὡς ὑψίστην εὐλογίαν τὴν νίκην εἰς τὰ Ὀλύμπια. Ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων ὑπεστήριξε τοὺς Ἀγῶνας. Τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἠρνεῖτο τὴν χρησιμοδότησιν εἰς τοὺς μὴ δεχομένους νὰ πληρώσουν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοδικείου ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα. Ἀλλὰ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀρεταὶ τῶν Ἑλλήνων ἀπεδεικνύοντο εἰς Ὀλυμπίαν : ἡ Ἱερομηνία ἦτο ἀφορμὴ διὰ τὴν Ἐκχειρίαν—τὴν κατάπανσιν τῶν πολέμων καὶ τῶν πολιτικῶν ἐριδων. Εἰς Ὀλυμπίαν ἐκαλλιεργεῖτο τὸ πνεῦμα τῆς Εἰρήνης καὶ αἱ καρδίαι ὅλου τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ἔπαλλον τὸν αὐτὸν εἰρηρικὸν παλμόν. Καὶ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ὅλης προσπάθειας ; ἡ πραγμάτωσις τοῦ ὁράματος τὸ ὅποῖον ἐκυριόρχει ἀπὸ Ἰωνίας μέχρι Σικελίας, Μασσαλίας καὶ τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν ; Ἕνας κλάδος ἐλαίας. Ἕνας

κλάδος ἑλαίας, ὁ ὁποῖος τώρα πάλιν ἐγένετο σύμβολον εἰρηρικῆς καὶ εὐγενοῦς ἀμίλλης τῆς νεότητος ὀλοκλήρου τῆς Οἰκουμένης. Κάτω ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιακὴν Σημαίαν μὲ τοὺς πέντε κύκλους, οἱ ὁποῖοι συμβολίζουν τὰς πέντε ἡπείρους, ἀγωνίζεται τώρα ἡ νεότης τῶν ἐθνῶν διὰ τὸν κότινον τῆς νίκης. Καὶ ἀναγεννᾶται ἡ παράδοσις καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἑλληνικὴ διδαχὴ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀλφειοῦ.

Ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς, τὸ πνεῦμα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἦτο ἀνώτερον, εἰρημιστικόν, ἀγνόν, ἀνόθεντον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Γενικὴ Διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων αἰσθάνεται δι' ἑαυτὴν ὡς ἰδιαζούσης βαρύτητος τὸ γεγονός διὰ τὸ ὀλυμπιακὸν πνεῦμα, ὅπερ τόσον τιμᾶται παγκοσμίως, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐφετεῖνοὶ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τελοῦνται τόσον ἐγγὺς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν φίλην καὶ γείτονα Ἰταλίαν. Διὰ τοῦτο ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον, ὅπως ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 17ης Ὀλυμπιάδος τῆς Ρώμης ἐκδιδομένη ἀναμνηστικὴ σειρὰ γραμματοσήμων ἀποδίδῃ διὰ τῶν ἑνδεκα παραστάσεων τῆς, κατὰ τὸν πληρέστερον δυνατὸν τρόπον, τὸ νόημα τῶν ὁμωνύμων Ἀγῶνων τῶν κλασσικῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τοῖς ἐπομένοις γίνεται λεπτομερὴς ἐρμηνεία τῆς παραστάσεως ἐκάστης τῶν ἑνδεκα ἀξιῶν τῆς σειρᾶς.

Τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν Ἀγῶνων, ἀπὸ πολιτικῆς σκοπιᾶς, εὐρίσκεται εἰς τὴν «Ἐκεχειρίαν», ἡ ὁποία ἀπειτέλει μέρος τοῦ Δικαίου τοῦ διέποντος τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος σχέσεις. Αὕτη συνίστατο εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, οὕτως ὥστε οἱ πολῖται τῶν διαφόρων πόλεων νὰ δύνανται νὰ μεταβαίνωσιν ἀνενόητοι εἰς τοὺς Ἀγῶνας, πολλάκις διερχόμενοι μέσῳ ἐχθρικῶς διακειμένων ἑδαφῶν.

Ἡ κήρυξις τῆς Ἐκεχειρίας ἦτο χαραγμένη ἐπὶ δίσκου, τὸν ὁποῖον εἶδεν ὁ Πανσανίας εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ναὸν τῆς Ἥρας. Ἐπὶ τοῦ δίσκου τούτου ἀνεγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀναβιωτῶν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ἦτοι τοῦ βασιλέως τῆς Ἥλιδος Ἰφίτου, τοῦ νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου καὶ τοῦ ἐκ Πίσης Κλεοσθένους. Περιμετρικῶς ἐπὶ τοῦ δίσκου ἀνεγράφοντο αἱ λέξεις:

«ΙΕΡΟΜΗΝΙΑ ΑΓΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ» (Πανσ. 5. 20,1).

Ἡ Ἐκεχειρία καθιερώθη ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀναβιώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 884 π.Χ., μὲ κύριον σκοπὸν τὴν δημιουργίαν κοινῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἀγῶνες ἐτελοῦντο διαρκούσης τῆς Ἱερομηνίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἐγκαίρως ἀναγγελθῆ ὑπὸ Σπονδοφόρων (Διαγγελέων) πρῶτον εἰς τὴν Ἥλιδα καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς Ἱερομηνίας, καθ' ὃ ἐτελοῦντο καὶ αἱ θυσίαι πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν εἰς Ὀλυμπίαν, ἡ εἴσοδος ἐνόπλου εἰς τὸ οὐδέτερον ἑδαφος τῆς Ἥλιδος ἐθεωρεῖτο ἱεροσυλία. Τυχὸν παραβίασις τῆς Ἐκεχειρίας ἐκ μέρους πόλεως τινος ἐτιμωρεῖτο διὰ βαρῶν προστίμων καὶ δι' ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνας. Εἰς τὰς πόλεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπλήρωνον τὰ πρόστιμα, τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἐπέβαλλε τὴν ποινὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῆν χρησμοδότησιν.

Ἐλευθέρᾳ σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Η καταγωγή τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἀνευρίσκεται εἰς τὰ βάθη τῆς μυθολογίας, ὡς καὶ ἡ καταγωγή τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Φωτός. Ἐκ τῆς μυθολογίας αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι ἡ ἰδρῦσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ὡς καὶ τῶν ἑτέρων τριῶν Ἰερωῶν λεγομένων ἀγῶνων (Πυθίων, Ἰσθμίων, Νεμέων) συνδέεται μὲ τὴν θρησκείαν. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἐτελέσθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν πέντε ἀδελφῶν Κουρήτων ἢ Ἰδαίων Δακτύλων (Ἡρακλέους, Παιοναίου, Ἐπιμήδους, Ἰάσου καὶ Ἰδα), εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ρέα εἶχεν ἀναθέσει τὴν ἀνατροφήν τοῦ Διός. Κατὰ τοὺς πρώτους τούτους ἀγῶνας ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐστέφθη μὲ κότινον.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ περιστατικοῦ τούτου—ὡς ἀναφέρει ὁ Φιλόστρατος—οἱ Ἡλεῖοι καθιέρωσαν θυσίας εἰς Ὀλύμπια πρὸς τιμὴν τοῦ Διός καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Κατ' αὐτὰς οἱ νεώτεροι ἐκ τῶν προσκυνητῶν ἔτρεχον εἰς τὸ Στάδιον ἀπὸ ἀποστάσεως 200 περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ Βωμοῦ, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς αὐτόν. Παρὰ τὸν Βωμόν ἀνέμενε τοὺς προσκυνητὰς ἱερεὺς κρατῶν ἀνημμένην δάδα, τὴν ὁποίαν παρέδιδεν εἰς τὸν πρῶτον καταφθάνοντα. Οὗτος εἶχε τὸ προνόμιον ν' ἀνάψῃ τὴν πυρὰν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ ἀνεκηρύσσεται ὀλυμπιονίκης. Μέχρι τῆς καταργήσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ἡ πρώτη ἡμέρα τούτων ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν Μεγάλην Θυσίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Διός.

Βεβαίως ὑπάρχουσι πλεῖσται ἄλλαι ἐκδοχαὶ καὶ μυθολογικαὶ παραδόσεις περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Φωτός καὶ τοῦ «σταδίου» - ἀγῶνος δρόμου· ἐν τούτοις ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθεισα φαίνεται ὡς ἡ πλέον πιθανή, καὶ αὐτὴν ὑποστηρίζει, πλὴν τοῦ Φιλοστράτου, καὶ ὁ ἐμβριθῆς ἱστορικὸς Πανσανίας.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

ΚΛΑΣΙΣ ΛΕΠΤΩΝ 70
ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ἀγῶνων καὶ μετὰ τὴν Μεγάλην Θυσίαν ἐδίδετο ὁ ὄρκος τῶν ἀγωνιστῶν πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὁρκίου Διός. Ὁ ἀγωνιστὴς ἔθετεν ἐπὶ τοῦ Βωμοῦ (ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε θυσιασθῆ κάπρος) τὴν δεξιάν του, ἐπικαλούμενος οὕτω ὡς μάρτυρα τοῦ ὄρκου τὴν θεότητα εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ὤμνουν. Ὁ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γενόμενος ὄρκος « πρὸς τὸν βωμόν » ἢ « καθ' ἱερῶν » ἀπετέλει τὸν σεβαστότερον ὄρκον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος ὑπῆρχον ἀπειλητικὰ διὰ τοὺς ἐπιόρκους ἐλεγεία. Ὁ ἀγωνιστὴς ὠρχίζετο ὅτι: α) ἔχει τ' ἀπαιτούμενα προσόντα ἰθαγενείας καὶ ὅτι δὲν εἶναι δοῦλος, β) ὅτι ἔχει τ' ἀπαιτούμενα προσόντα διαγωγῆς, γ) ὅτι ἐξησκήθη ἐπὶ δεκάμηνον τοῦλάχιστον, δ) ὅτι δὲν ἔχει διαπράξει εἰς τὴν ζωὴν του ἱεροσυλίαν καὶ ε) ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγωνίσματος, διὰ τὸ ὅποιον ἐδήλωσεν συμμετοχὴν, δὲν θὰ διαπράξῃ « κακούργημα », δηλαδὴ παράβασιν τῶν ἐναγωνίων διατάξεων.

Ἐπὶ τοῦ τελευταίου σημείου ὠρχίζοντο καὶ οἱ παριστάμενοι στενοὶ συγγενεῖς τοῦ ἀγωνιστοῦ, ὡς καὶ ὁ γυμναστὴς του.

Ἡ παράβασις τῶν ἐναγωνίων διατάξεων συνεπήγετο βαρείας ποινᾶς διὰ τὸν ἀγωνιστὴν, ἐπιβαλλομένης ἐκ μέρους τοῦ Ἑλλανοδικείου (ὡς μαστίγωσις ἢ βαρῆα πρόστιμα, τὰ ὁποῖα, ἐν ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀγωνιστοῦ, ἐπλήρωνεν ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεν).

Ἐλευθέρᾳ σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ 700 π. Χ. χρόνους, τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγῶνων ἦσαν χρησιμοποίησιμα ἀγαθὰ («*χρήματα*»), ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐκαλοῦντο «*Χρηματῖται*». Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην τὸ ἔπαθλον δὲν παρέμενεν εἰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ, ἀλλ' ἀφιερουῖτο εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς πόλεως τοῦ νικητοῦ ἢ εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ τόπου ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες.

Ἀργότερον ἐπεκράτησεν ὡς βραβεῖον ὁ στέφανος ἀπὸ κότινον, δάφνην, μυρσίνην, λεύκην ἢ φοίνικα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οἱ ἀγῶνες ἐκαλοῦντο «*Στεφανῖται*». Ὁ ἀναβιωτῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος Ἴφιτος, καθώρισεν ὡς ἔπαθλον τῶν Ἀγῶνων, ἀπὸ τῆς 7ης Ὀλυμπιάδος, τὸν κλάδον ἐλαίας, κατόπιν χρησιμοῦ δοθέντος ἐκ μέρους τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν :

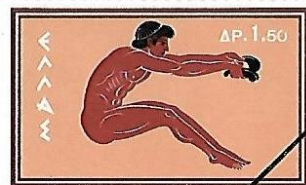
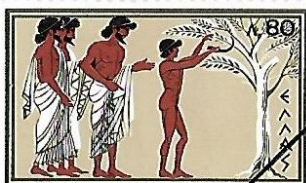
*« Ἴφιτε, μήλειον καρπὸν μὴ θῆς ἐπὶ νίκη,
ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπῶδη ἐλαιῶν,
ὅς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσμασ' ἀράχνης ».*

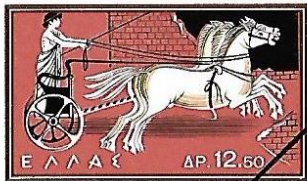
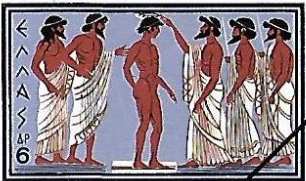
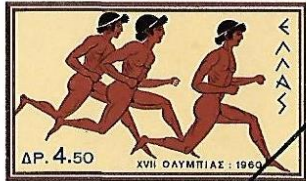
[Ἴφιτε, ἡμερον (χρήσιμον) καρπὸν μὴ θέσης ὡς βραβεῖον νίκης, ἀλλὰ θέσον τὸν ἄγριον καρπὸν τῆς ἐλαίας, ὁ ὁποῖος τῶρα καλύπτεται εἰς Ὀλυμπίαν ἀπὸ λεπτὸν πέπλον ἀράχνης].

Μία τῶν σπουδαιότερων τελετῶν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἦτο καὶ ἡ κοπή κλάδων ἐκ τῆς «*Καλλιστεφάνου Ἐλαίας*» τῆς φανομένης εἰς τὴν Ἱερὰν Ἄλτιν, κατὰ τὸν Πανσανίαν πλησίον τοῦ Θυσιαστηρίου τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Ὠρῶν, καὶ ἡ συστροφὴ τούτων εἰς στεφάνους. Πρὸς τοῦτο ἀμφιθαλῆς παῖς ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐφύετο ἡ Ἱερὰ Ἐλαία καὶ διὰ χρυσοῦ δρεπάνου ἔκοπτε τόσους κλάδους ἕξ αὐτῆς ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα.

Ἐλευθέρᾳ σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ
ΤΩΝ ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Η μεγαλοπρεπεστέρα και πλέον έντυπωσιακή σκηνή τών Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἦτο ἡ τελετή τῆς εισόδου τών Ἑλλανοδικῶν εἰς τὸ Στάδιον. Ἦδη ἀπὸ τῆς ἀυγῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας τών Ἀγώνων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρ-
χιζε τὸ κύριον μέρος τούτων, οἱ θεαταὶ εἶχον καταλάβει τὰς θέσεις των και ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐναρξιν αὐτῶν.

Τὴν ὥρισμένην ὥραν εἰσήρχοντο οἱ Ἑλλανοδικαὶ μὲ βῆμα βραδὺ και μεγαλοπρεπὲς εἰς τὸ Στάδιον διὰ τῆς Κρουπτῆς Πύλης (τοῦ θολωτοῦ διαδρόμου ὁ ὁποῖος συνέδεε τὴν Ἀλ-
τιν μετὰ τοῦ Σταδίου) προπορευομένου τοῦ Πρεσβυτέρου.

Ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς διέσχισον τὸ Στάδιον, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν δι' αὐτοὺς προωρισμένον τόπον. Κατόπιν αὐτῶν εἰσήρχοντο εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἀγωνισταί. Τοὺς Ἑλλανοδικας, προχωροῦντας « κοσμίῳ ἅμα και σχολαίῳ βῆ-
ματι » κατὰ τὸν Φιλόστρατον, ὑπεδέχετο ἡ Ἰέρεια τῆς Δή-
μητρος Χαμῦνης, ἡ μόνη ἀντιπρόσωπος τοῦ γυναικείου φύλου, τῆς ὁποίας ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Στάδιον. Ὁ Πρεσβύτερος ἐν συνεχείᾳ ἀπηυθύνετο δι' ὀλίγων λέξεων και διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τοὺς ἀθλητάς, παραινῶν αὐτοὺς ν' ἀγωνισθῶσιν ὡς εὐγενεῖς και ἐλεύθεροι ἀνθρω-
ποι, κατόπιν δὲ ἔδιδε διὰ τῆς χειρὸς τὸ σύνθημα, ὁπότε ὁ Κήρυξ ἐκήρυττεν ὅτι « ἄρχεται ἀγὼν καλλίστων ἀθλων τα-
μίας » (ἄρχεται ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀπονέμει τὰ κάλι-
στα ἀθλα) και ἀμέσως ἐκάλει τοὺς παῖδας ν' ἀγωνισθῶσι στάδιον, πάλην, πυγμὴν και παγκράτιον. Μὲ τοὺς ἀγῶνας παιδων ἐκλειεν ἡ δευτέρα ἡμέρα τών Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας πρὸ τών Ἀγώνων οἱ Ἑλλανοδι-
και ὑπέβαλλον τοὺς μέλλοντας ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς ἀσκή-
σεις, διὰ νὰ πεισθοῦν ὅτι ἦσαν κατάλληλοι νὰ λάβωσι μέ-
ρος εἰς τοὺς ἀγῶνας και ὅτι εἶχον πράγματι ἀσκηθῆ ἐπὶ
δεκάμηνον, ὡς ὥριζον αἱ κανονιστικαὶ διατάξεις και ὡς
ἐπρόκειτο νὰ ὀρκισθῶσιν οἱ ἀθληταί. Τὰ ἀγωνίσματα, κα-
θὼς και ἡ σειρὰ ἐκτελέσεως αὐτῶν, ἐνεγράφοντο ὑπὸ τών
Ἑλλανοδικῶν ἐπὶ πίνακος, ὁ ὁποῖος ἐξετίθετο δημοσίᾳ.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου κατὰ τὴν περιγραφὴν
τοῦ Φιλοστράτου.

Τὸ ἄλμα, καθὼς καὶ ἡ δισκοβολία, ὁ δρόμος, ὁ ἀκοντισμὸς καὶ ἡ πάλη, ἀνήκει εἰς τὸ σύνθετον ἀγώνισμα τοῦ «Πεντάθλου». Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἰδρυτὴς τοῦ Πεντάθλου εἶναι ὁ Πηλεὺς, ὅστις ἔπεισε τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀργοναυτῶν Ἰάσονα νὰ συνδυάσῃ τὰ πέντε ὡς ἄνω ἀγωνίσματα εἰς ἓν. Εἰς τὰ Ὀλύμπια τὸ Πένταθλον εἰσήχθη κατὰ τὴν 18ην Ὀλυμπιάδα (708 π.Χ.).

Τὸ ἄλμα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων πρέπει νὰ ἐννοηθῇ τριπλοῦν εἰς μῆκος.

Πρὸ τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπῆρχε σκάμμα μικροῦ βάρους, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦτο κανονισμένον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ περίπτωσις μεγαλυτέρας ἐπιδόσεως καὶ ἐπομένως ὑπερβάσεως τῶν ἐσκαμμένων. Τὸ πρῶτον ἄλμα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χεῖλους τοῦ σκάμματος, τὰ δὲ δύο ἄλλα ἐγένοντο ἐντὸς αὐτοῦ. Οἱ ἀγωνισταὶ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των βάρη ἐκ λίθου ἢ μολύβδου (τοὺς ἀλτήρας). Οἱ ἀλτήρες εἶχον διάφορα σχήματα καὶ βάρη, ἀναλόγως τῆς σωματικῆς δυνάμεως τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ὁ βαρύτερος εὐρεθεὶς ἀλτήρ εἶναι εἰς Ὀλυμπίαν βάρους 4629 γραμμαρίων. Ὁ σπουδαιότερος κανὼν τοῦ ἄλματος ἦτο ὅτι ἔπρεπε κατὰ τὸ τρίτον πῆδημα ὁ ἀγωνιστὴς νὰ πέσῃ ὁμαλῶς, χωρὶς νὰ ὀλισθήσῃ, ὥστε τὸ ἴχνος τοῦ ποδός του νὰ εὐρεθῇ εὐδιάκριτον.

Τὸ γραμματώσημον παριστᾷ ἄλτην κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἄλματος.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχου.

ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ

Η δισκοβολία, τὸ δεύτερον ἀγώνισμα τοῦ Πεντάθλου, ἀπετέλει διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας λίαν εὐνοούμενον ἀγώνισμα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἤθελον τοὺς δύο πλέον προσφιλεῖς θεοὺς των, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν ἀδελφὴν του Ἄρτεμιν, δισκοβόλους.

Οἱ παλαιότεροι δίσκοι ἦσαν κατεσκευασμένοι ἐκ λίθου, ἐνῶ οἱ νεώτεροι ἦσαν ἐκ μετάλλου «δύσληπτοι ἐκ λειότητος» κατὰ τὸν Λουκιανὸν (Ἄνάχ. 27). Σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἀνευρεθέντες δίσκοι φέρουσι παραστάσεις, ὡς πτηνά, σταυροὺς ἢ γυμναζομένους ἐφήβους. Ὁ βαρύτερος εὗρεθεὶς δίσκος ζυγίζει 4578 γραμμάρια. Ἡ μέση, ὡς φαίνεται, ἐπίδοσις διὰ δίσκου κατέστη μονὰς μετρήσεως, ὀνομασθεῖσα «διόσκουρα».

Ὁ ἀγωνιστὴς ἔρριπτε τὸν δίσκον ἀπὸ στενοῦ, κεκλιμένου καὶ ὑπερκειμένου τοῦ ἐδάφους ἐπιπέδου (τῆς βαλβίδος), τοῦτο δὲ ἵνα αἱ κινήσεις τοῦ σώματός του εἶναι περιορισμένα καὶ ἐπομένως ῥίπτῃ τὸν δίσκον κατ'εὐθεῖαν ἐμπρὸς του καὶ ὀριζοντίως, πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Διὰ τοὺς Ἑλληνας τὴν πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἀγωνισμάτων εἶχεν ὁ δρόμος ταχύτητος. Εἰς τὴν μυθολογίαν, ὅπου κατοπτρίζεται ἐπακριβῶς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀναφέρονται πλείστα ὅσα σπουδαῖα γεγονότα συνδεόμενα μὲ τὸν ἀγῶνα δρόμου, ὡς τῶν γάμων Ὀδυσσεῶς καὶ Πηνελόπης, τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ ἄλλα. Οἱ μᾶλλον εὐνοοῦμενοι τοῦ Ὀμήρου ἤρωες, Ἀχιλλεὺς καὶ Ὀδυσσεύς, ἦσαν ἀριστοὶ δρομεῖς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἴδρυσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἐγένετο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγῶνος δρόμου τῶν Ἰδαίων ἀδελφῶν. Οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες εἶχον ὡς μόνον ἀγώνισμα τὸν δρόμον. Διὰ τοῦτο ἡ ἐνδειξις «XVII ΟΛΥΜΠΙΑΣ 1960» ἐτέθη ἐπὶ τοῦ γραμματοσήμου τῆς κλάσεως δραχμῶν 4,50, τὸ ὁποῖον παριστᾷ δρομεῖς.

Ὁ ἀγὼν δρόμου διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας εἶχεν ἀξίαν ὡς ἀγὼν ταχύτητος καὶ οὐχὶ ἀντοχῆς, δι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος δρόμου — στάδιον, δίανλον καὶ δόλιχον — ὑπερεῖχεν ὁ ἀγὼν «σταδίου», τὸ ὁποῖον στάδιον διὰ τὰ Ὀλύμπια ἦτο 192,27 μέτρα. Ἡ ἐκκίνησις τῶν ἀγωνιστῶν (ἄφεςις) ἐγένετο ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ Σταδίου, ἐνῶ τὸ τέρμα εὐρίσκετο πρὸ τῶν θέσεων τῶν Ἑλλανοδικῶν. Ἡ «ἄφεςις» ἐγένετο διὰ πτώσεως σχοινίου (ὑσπληγγος).

Οἱ ἀγωνισταὶ ἐκάθηντο πρὸ τῆς ὑσπληγγος καὶ ἠγείροντο μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς διὰ τὴν ἐκκίνησιν. Οἱ προῶρος ἐγειρόμενοι ἐτιμωροῦντο διὰ ραπισμοῦ ἢ διὰ ραβδισμοῦ.

Κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου ὑπῆρχον 3 νύσσαι (μικροὶ στύλοι ἐκ λίθου), μία εἰς τὴν ἄφεςιν μὲ ἐπιγραφὴν «ἀρίστει», μία εἰς τὸ μέσον τῆς διαδρομῆς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «σπεῦδε» καὶ μία εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον διὰ τοὺς διαλυοδρόμους καὶ δολιχοδρόμους μὲ ἐπιγραφὴν «κάμψον».

Ἐλευθέρᾳ σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Η ριψις τοῦ ἀκοντίου ἢ ἔγχους ἦτο τὸ τέταρτον ἀγώνισμα τοῦ Πεντάθλου. Ὁ Ὅμηρος τὴν ἀναφέρει συγχά, ἰδίως κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ἀγώνων, οἱ ὅποιοι ἐτελέσθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου. Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει ὡς πρῶτον νικητὴν ἀκοντισμοῦ εἰς τὰ Ὀλύμπια τὸν Φράστορα.

Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς, ὡς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀγῶνας ἐτέλουν τὸν ὀνομαζόμενον «ἐκηβόλον» ἀκοντισμόν, κατὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐσκοπευον ὠρισμένον στόχον ἀλλ' ἀπέβλεπον μόνον εἰς τὸ μῆκος τῆς βολῆς.

Τὸ ἀκόντιον τῶν ἀγώνων ἦτο αἰχμηρόν, τὸ δὲ μῆκος του ἦτο ἴσον πρὸς τὸ μέσον ἀνάστημα τῶν ἀθλητῶν.

Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν εὐρεθέντων ἀγγείων μὲ παραστάσεις ἀκοντισμοῦ, ὁ ἀγωνιστὴς κρατεῖ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα διαβήτην, διὰ τὴν σημείωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλου, ὁ ὅποιος θὰ τοῦ ἐρησιμευεν ὡς στόχος. (Ἐδῶ πρόκειται περὶ τοῦ λεγομένου «στοχαστικοῦ» ἀκοντισμοῦ, καθ' ὃν ἐσκοπευον ὠρισμένον στόχον). Ἄλλοῦ ὁ ἀκοντιστὴς κρατεῖ σχοινίον, τὴν λεγομένην «ἀγκύλην», ἣτις προσηρμόζετο εἰς τὸ ἀκόντιον καὶ συνετέλει εἰς τὴν ἐπίτευξιν μεγαλυτέρων ἐπιδόσεων. Τῇ βοθηαίᾳ τῆς ἀγκύλης ἐπετύγχανεν ἐνίοτε ὁ ἀκοντιστὴς νὰ διπλασιάσῃ τὴν συνήθη ἐπίδοσίν του.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν κατὰ τοὺς ἀγῶνας οἱ ἀκοντισταὶ ἐλάμβανον φορὰν, ἐν τούτοις εἰς εὐρεθέντα ἀγγεῖα καὶ δίσκους (ὡς καὶ εἰς τὸν «δίσκον τῆς Αἰγίνης») διαφαίνεται τοιοῦτον τι, πλὴν εἶναι ἀμφισβητήσιμον ἐὰν πρόκειται περὶ ἀγώνων ἢ συνήθων ἀσκήσεων.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 4ης ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ μετὰ τὸ ἀγώνισμα τοῦ Ὀπλίτου Δρόμου ἔληγε τὸ οὐσιαστικὸν μέρος τῶν Ἀγώνων καὶ ὁ εἰδικὸς Κήρυξ ἐκήρυττεν ὅτι «λήγει ἀγὼν καλλίστων ἄθλων ταμίας». Τὴν πρώτην τῆς ἐπομένης, πέμπτης καὶ τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἀγώνων, ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων. Ἀπὸ πρώτης μετεφέρετο ἀπὸ τὸ Ἡραῖον ἢ ἐπὶ τούτῳ χρυσελεφάντινος τράπεζα καὶ ἐτοποθετεῖτο πρὸ τῆς θέσεως τῶν Ἑλλανοδικῶν.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκοντο οἱ στέφανοι, «τὰ μέγιστ' ἀέθλων» κατὰ τὸν Πίνδαρον. Ὁ Κήρυξ ἐκάλει ἕκαστον νικητὴν μὲ τὴν σειρὰν του, ἀναφωνῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας εἶχεν ἀγωνισθῆ. Ὁ νικητὴς προσερχόμενος πρὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐστεφανοῦτο ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου. Σκηναὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν καὶ φίλων τοῦ νικητοῦ, ἠκολούθουν ἐκάστην στεφάνωσιν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς τῆς ἀπονομῆς τῶν ἄθλων ἐγένοντο εὐχαριστήριοι θυσίαι πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπηκολούθει τὸ συμπόσιον τῶν Ἑλλείων πρὸς τιμὴν τῶν νικητῶν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ἡ εἰρηνικὴ κοιλὰς τῶν Ὀλυμπίων ἀντήχει ἀπὸ τὰ ἐπινίκια ἄσματα. Ἡ Ἐκχειρία ἐπλησίαζε πρὸς τὸ τέλος τῆς. Μετὰ τινος ἡμέρας ὁ θεὸς Ἄρης θὰ ἀνέκτα τὰ δικαιώματά του, τὰ ὁποῖα πρὸς εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, εἶχε χάσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἰερομηνίας.

Ἐλευθέρᾳ σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Οἱ 4 « Ἴεροὶ » λεγόμενοι ἀγῶνες — Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια — ἐκαλοῦντο καὶ « Εἰσελαστικοί », διότι οἱ ἐπανερχόμενοι νικηταὶ (οἱ ὅποιοι εἰς τὴν περιπτῶσιν τῶν 4 Ἴερῶν Ἀγῶνων ἐκαλοῦντο Ἴερονίκαί), ἀπελάμβανον τῆς μεγίστης τῶν τιμῶν νὰ μὴ εἰσέρχωνται ὡς κοινοὶ θνητοὶ διὰ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ἀλλὰ δι' ἐπὶ τούτῳ ἀνοιγομένου ρήγματος τοῦ τείχους, ἐποχοῦμενοι ἄρματος συρομένου ὑπὸ 4 λευκῶν ἵππων. Κατὰ τὸν Πλούταρχον ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ κρημνίζεταί τὸ τεῖχος, « ὡς οὐ μέγα πόλει τειχῶν ὄφελος ἄνδρας ἐχούση μάχεσθαι δυναμένους καὶ νικᾶν ». Ἡ ὑποδοχὴ Ὀλυμπιονίκου εἰς τὴν γενέτειραν πόλιν ἦτο ἀνωτέρα ὑποδοχῆς στρατηγοῦ ἢ ἡγεμόνος, ἐπανερχομένου ἀπὸ νικηφόρον ἐκστρατείας. Οὕτω τὸ ἄρμα τοῦ Ἐξαινέτου τοῦ Ἀκραγαντίνου, νικήσαντος εἰς Ὀλύμπια « σταδίων », ἠκολούθουν κατὰ τὴν ὡς ἄνω εἴσοδόν του εἰς Ἀκραγάντα 300 συνωρίδες λευκῶν ἵππων.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω περιγραφείσης τιμῆς, κατὰ πόλεις ἀπενέμοντο διάφοροι διακρίσεις. Οὕτω εἰς Ἀθήνας ἀπενέμετο εἰς τοὺς νικητὰς ἢ τιμὴ τῆς σιτίσεως εἰς τὸ Πρυτανεῖον, δαπάναις τοῦ Δήμου καὶ ὁ Σόλων ἔταξε 500 δραχμὰς ἐπαθλον διὰ τοὺς Ἀθηναίους Ὀλυμπιονίκας. Εἰς τὴν Σπάρτην ἦτο καθιερωμένον ὁ Βασιλεὺς νὰ χωρῇ εἰς τὴν μάχην, « ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ στεφανίτην ἀγῶνα νενικηκότα ». Πολλάκις ἡ πόλις ἠγειρεν ἀνδριάντα εἰς τὸν νικητὴν, ἐντὸς αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Ἴερὰν Ἄλτιν τῆς Ὀλυμπίας.

Ἐλευθέρα σύνθεσις τοῦ Καλλιτέχνου.

Π Ο Σ Ο Τ Η Σ

ΑΞΙΑ		ΤΕΜΑΧΙΑ	ΑΞΙΑ		ΤΕΜΑΧΙΑ	
1)	Λεπτά	20	1.200.000	6)	Δραχμαί 1,50	2.000.000
2)	»	50	1.500.000	7)	» 2,50	2.500.000
3)	»	70	1.000.000	8)	» 4,50	1.200.000
4)	»	80	1.000.000	9)	» 5.—	750.000
5)	Δραχμαί	1.—	2.300.000	10)	» 6.—	1.300.000
		11)	Δραχμαί 12,50	τεμάχια	250.000	

ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ: 35,20 δραχμαί.

Τά γραμματόσημα τῆς κλάσεως δραχμῶν 12,50, ἐξαιρέσει τοῦ ἀριθμοῦ ὅστις θέλει καθορισθῆ πρὸς χρησιμοποίησιν διὰ ταχυδρομῆσιν ἀλληλογραφίας, δὲν διατίθενται μεμονωμένως, ἀλλὰ μόνον μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς σειρᾶς.

Τ Ε Χ Ν Ι Κ Α Ι Λ Ε Π Τ Ο Μ Ε Ρ Ε Ι Α Ι

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ: 26×42 χιλ. δι' ὄλας τὰς ἀξίας.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΩΣ: Λιθογραφικὴ πολυχρωμία OFFSET.

Η ΣΕΙΡΑ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΕΙΣ ΦΥΛΛΑ ΤΩΝ 50 ΚΑΙ 40 ΤΕΜΑΧΙΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ: \$ 1.00 = 29,85 δραχμαί.

ΣΧΕΔΙΑ: Τοῦ χαρακτοῦ Α. Τάσσου.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ: Γραφικαί Τέχναι Ἄσπιώτη - Ἐλκα Α. Ε., Ἀθήναι.

Ἡ σειρά τίθεται εἰς κυκλοφορίαν τὴν 9.30 π. μ. τῆς 12ης Αὐγούστου 1960, ἥτοι ἅμα τῇ ἐκκινήσει ἐξ Ὀλυμπίας τοῦ μεταφέροντος τὸ Ἴερόν Φῶς πρώτου δρομέως.

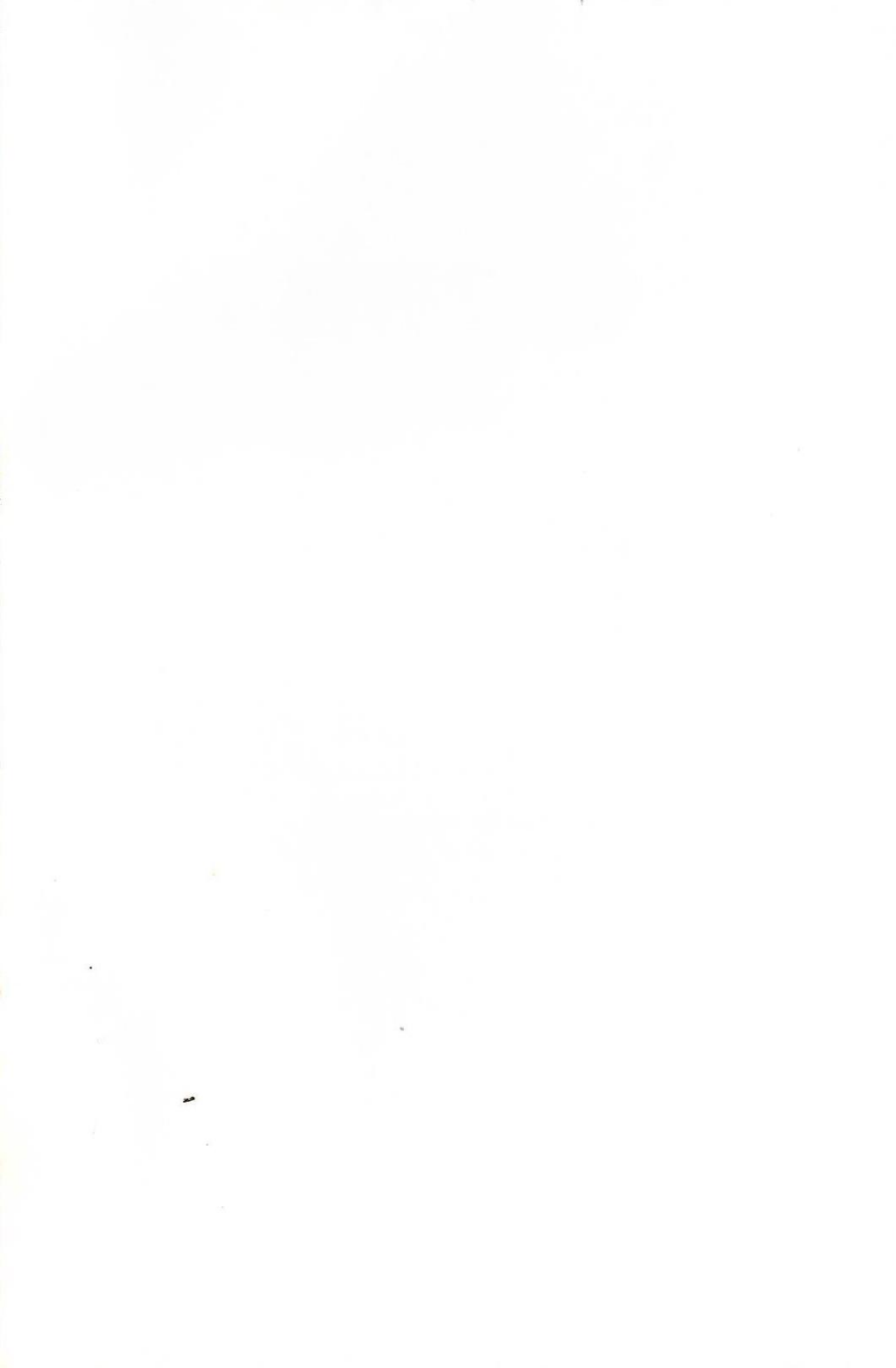
Ἡ πώλησις γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς ταύτης ὑπὸ τῶν Ταχ. Γραφείων θὰ συνεχισθῆ μέχρι καὶ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1960, πλὴν ἐὰν ταῦτα ἤθελον ἐξαντληθῆ ἔνωρίτερον.

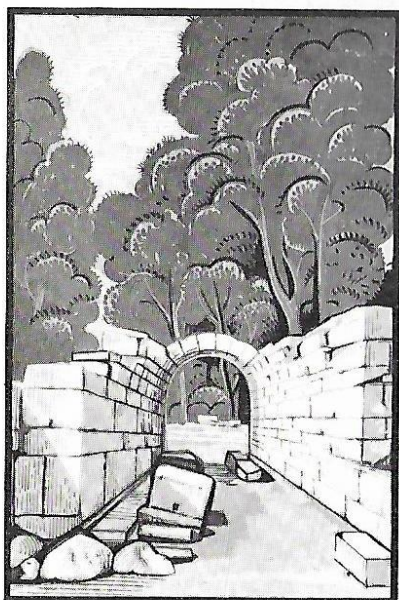
Φ Α Κ Ε Λ Λ Ο Ι Π Ρ Ω Τ Η Σ Η Μ Ε Ρ Α Σ Κ Υ Κ Λ Ο Φ Ο Ρ Ι Α Σ

Ἡ Ταχυδρομικὴ Ὑπηρεσία θὰ διαθέσῃ εἰδικὸν φακέλλον πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας φέροντας ὡς παράστασιν τοπεῖον τῆς Ὀλυμπίας μετὰ τὴν «Κρουπτὴν Πύλην». Ὅσοι θὰ σφραγισθῶσι δι' ἀναμνηστικῆς σφραγίδος, μετὰ παράστασιν τὸν Βωμὸν τῆς Ὀλυμπίας.

Μία πλήρης σειρά θὰ ἔχῃ ἐπικολληθῆ ἐπὶ δύο φακέλλων, οἵτινες θὰ διατίθενται εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν αὐτῆς, ἐκ δραχμῶν 35,20.

Οἱ ἀνωτέρω φακέλλοι θὰ διατίθενται τὴν 12ην Αὐγούστου εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἐνθα καὶ μόνον θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ταχυδρομῆσις των. Ἀπὸ τῆς 13ης Αὐγούστου θὰ διατίθενται ὑπὸ τῆς Φιλοτελικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου (Βουλῆς 4).

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥ
ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ